

Indiens Game of Thrones

Politiet i Indien efterforsker lige nu den såkaldte Vyapam-sag, der vedrører systematisk eksamenssnyd ved de højere læreranstalter i delstaten Madhya Pradesh. Sagen har stået på i årtier og går helt til tops i systemet. Bagmændene menes at have tjent flere milliarder kroner på snyderiet, og folk tilknyttet sagen dør som fluer. Af samme grund går skandalen under tilnavnet: Indiens Game of Thrones.

I sidste uge blev en 58-årig efterretningsofficer dræbt i trafikken. Han var på vej hjem fra arbejde, da han blev kørt ned af en sort bil med tonede ruder. Ajay Kumar Khare døde på stedet, og bilen forsvandt i trafikken.

Han blev endnu én af de mange politifolk, vidner, journalister og formodede bagmænd forbundet med Vyapam-sagen, der døde under "unaturlige" omstændigheder. Nummer 51, ifølge visse beregninger.

Det er næppe alle dødsfaldene, der er relateret i Vyapam-sagen, men en del af dem er mistænkelige. For et år siden blev en ung kvindelig lægestuderende fundet død langs en jernbanestrækning i byen Ujjian.

Mystiske dødsfald

Politiet mente, at hun havde begået selvmord ved at kaste sig fra et tog (indiske toge kører cirka 40 km i timen i byområder!), men obduktionen viste, at hun var blevet kvalt. Senere kom det frem, at pigen havde gjort brug af de ydelser, som Vyapam-bagmændene tilbyder.

Da en prominent Tv-journalist fra Delhi kort efter faldt død om foran pigens hjem, fik sagen for alvor mediernes bevågenhed. Journalisten var i gang med en efterforskning, og havde netop drukket te med den afdøde piges forældre, da han styrtede til jorden med fråde om munden. Dødsårsagen er stadig

ukendt. Han blev kremeret før nogen fik mulighed for at obducere liget ordentligt.

Minister & guvernør

Nu blev det indiske forbundspoliti CBI sat på sagen. Siden er over 2.000 blevet anholdt, herunder delstatens tidligere undervisningsminister Laxmikant Sharma, der fornylig blev løsladt på kaution, efter 19 måneders varetægtsfængsling.

Delstatens guvernør er blevet sigtet, men sagen blev sat i bero grundet politisk immunitet. Retssagen genoptages så snart guvernøren går på pension til september. For tre dage siden blev yderligere 20 mand stillet for retten, anklaget for at have bistået i eksamenssnyd.

Eksperthjælp ved hånden

Snyderiet er sket på alle tænkelige måder. Nogle studerende blev hentet i hvide varevogne tidligt om morgenen og kørt op på universitet, hvor de fik udleveret spørgsmålene før alle de andre.

Andre fik stedfortrædere til at gennemføre deres eksamen, som regel topstuderende fra andre delstater. Deres Id-kort blev tilpasset dagens anledning, og lærerne bestukket. Andre igen fik tildelt en plads ved siden af en (til formålet indkaldt) mønsterelev, som de så kunne skrive af efter.

Processen har været timet og tilrettelagt ned til mindste detalje. Bagmændene har haft en pulje af villige fagkyndige, der kunne træde til mod betaling. De har udstedt falske Id-kort til studerende og bestukket censorkorpset.

Prisen for en bestået eksamen har svinget mellem 100.000 og 400.000 kroner. *Vyapam* er i øvrigt betegnelsen på den instans, der er ansvarlig for eksamen og adgangsprøver til de videregående læreranstalter og offentlige institutioner.

Doktorgrad til salg

De første meldinger om snyd dukkede op allerede i 1995. Herefter fulgte sporadiske politianmeldelser fra år 2000. Men det var først i 2009, at der tegnede sig et billede af organiseret snyd, som omfattede toppolitikere, embedsmænd, forretningsfolk og mafiagrupper. Især lægestudiet har været hårdt ramt af sagen, og mindst 2.000 studerende menes at have tilegnet sig deres lægetitel med ufine midler. De er, i sagens natur, uegnede til at praktisere.

Vyapam-skandalen er et problem på mange niveauer. I første omgang underminerer det Indiens i forvejen hårdt pressede sundhedssystem. På trods af, at Indien har læger af højeste rang, og er én af verdens førende destinationer for medicinsk turisme, er de sundhedsmæssige nøgletal for den brede befolkning elendige (se [En stille rapport med stor betydning & Take the Poo to the Loo](#)).

Én af årsagerne er den ringe adgang til lægehjælp. Ifølge en WHO rapport fra 2009 havde Indien 6.4 læger per 10.000 borgere, mod 15 i Kina og 35 i Danmark. Men de 6.4 læger dækker over store regionale forskelle, og med blot 3.7 læger per 10.000 borgere, ligger delstaten Madhya Pradesh nederst i bunken.

De gode græder...

Men Vyapam-skandalen underminerer også tilliden til lægestanden og universiteterne generelt, og virker demoraliserende på den store gruppe af dygtige og hæderlige studerende. Mange af dem dumper til prøverne, uanset hvor hårdt de slider og godt de klarer sig. For nogen skal jo dumpe, hvis eksamensresultaterne samlet set skal virke troværdige.

Vyapam-skandalen skal ansues i en større sammenhæng. I starten af 1990'erne blev Indiens økonomi liberaliseret, og samtidig indførte man omfattende positiv særbehandling af lavkasterne i den offentlige sektor (se [Når kaster snobber](#)

[nedad](#)).

Det førte til nye muligheder for mange, der før havde stået uden for, men også til en skærpet konkurrence på jobmarkedet. Social position og en god karriere var ikke længere givet på forhånd, i hvert fald ikke i samme grad som før.

Vigtigere end kaste

Betydningen af en god uddannelse er dermed vokset markant, hvilket også kan ses i nutidens bryllupsannoncer, hvor universitetsgrader efterhånden synes at veje mere end kaste. For en god uddannelse afspejler ikke kun social status, men også muligheden for succes i det ny Indien.

I dag bruger familier en stor del af deres opsparing på deres børns undervisning, selv dem fra den lavere middelklasse, der kun har ganske få midler. Deres børn får privatundervisning i engelsk, Excel og programmering, mens den højere middelklasse sender deres børn på universitetet.

Vyapam-skandalen er et symptom på denne forandring, og vidner om hvor langt forældrene er villige til at gå, for at sikre deres børn en god start på livet. Også hvis det kræver penge under bordet. Det kan være svært at lade være, når alle de andre gør det...

Photo Credits: Shutterstock

- Se også artikel fra [Scroll.in](#) for sagens konsekvenser og demoraliserende effekt.
- Og link til [WHO](#) for statistik over læger på delstatsniveau i Indien i 2009.
- ...og en [pudsige historie](#) af lidt ældre karakter om eksamenssnyd i starten af 1990'erne

Omsen & Momsen

Statsminister Modi er presset. Trods et stærk politisk mandat, har han svært ved at gennemføre vigtige reformer, der kan sikre landets fremtidige vækst. Nu står slaget om den største reform af alle, indførelse af en fælles moms for hele Indien, den såkaldte GST (Goods and Services Tax). Der er meget på spil, både for indisk økonomi og Modis prestige.

Det er ikke nemt at være indisk lastbilchauffør. Den ene halvdel af tiden risikerer de liv og lemmer på overfyldte veje med vanvittig trafik. Den anden halvdel af tiden bruger de på endeløs venten ved kontrolposter, hvor de plages af politi og skrankepaver og læses for bestikkelse. Det anslås, at en fragtmand bruger 32 timer på nyttesløs venten, hver gang han kører de 2.000 km. fra Kolkata (aka Calcutta) til Mumbai.

Værst står det til ved delstatsgrænserne, hvor tolderne står klar med formularer og gummitempler, og køen af lastbiler strækker sig så langt øjet rækker. For set med merkantile øjne er Indien ikke en samlet nation, men en fragmenteret størrelse bestående af 29 delstater og syv territorier, med grænser, toldmure og egne momsrate.

Blanketter og bureaukrati

Dertil kommer en stribe afgifter, hvis indtægter fordeles mellem centralregeringen og de enkelte delstatsregeringer efter komplicerede algoritmer, som får det til at risle koldt ned ad ryggen på enhver, der har set indersiden af et offentligt kontor i Indien. Mængden af bureaukrati og flerfarvede blanketter, som vokser ud af denne konstruktion, kan ikke undervurderes. Ej heller den dræbende effekt det har på indisk virkelyst.

Mange virksomheder har lagerhuse i hver delstat for at undgå skatter og transport, og mange udenlandske virksomheder holder sig helt væk fra det indiske marked. Det er simpelthen for kompliceret, og desuden falmer magien ved den indiske middelklasse og deres berygtede købekraft, når de alligevel ikke kan tilgås som et samlet hele. Mange synes ikke, at det er umagen værd.

Endelig er der en makroøkonomisk skyggeside: En del af afgifterne minder om den gamle danske "omsætningskat", hvor varen beskattes i hvert led, uden tilbageførsel af udgående moms. Det øger inflationen, da priserne stiger med en ny runde skat hver gang varen videresælges. Alle er enige om, at det nuværende skattesystem er et møllehjul om indisk vækst, og at den såkaldte Goods and Services Tax (GST) vil løsne de snagende bånd.

Lykken ved en fælles moms

Idéen med GST er såre enkel. Den eksisterende urskov af forbrugsskatter og interne toldafgifter erstattes med en enkelt landsdækkende moms, hvis indtægter fordeles mellem stat og delstat. Fordelene er oplagte: Priserne vil falde, da GST reducerer afgifterne fra nuværende ca. 30% til 18% i fremtiden, og i øvrigt kortsletter førnævnte skatteakkumulering.

Lavere priser vil skabe øget forbrug og velstand. Samtidig vil skatteindtægterne stige, da et enklere system vil bibringe større gennemsigtighed og mindre snyd. GST vil reducere korrupsion og bureaukrati, til glæde for de hårdt prøvede lastbilchauffører, og forbedre erhvervslivet konkurrenceevne både i og uden for landets grænser.

GST er dermed en vindervind for alle parter: Stat og delstat, erhvervsleder og fragtmand, den enkelte forbruger og økonomien generelt. Beregninger viser, at GST vil øge væksten med 0.9 til 1.7 procentpoint per år. Mange ser derfor GST som den

største og vigtigste skattereform i Indiens historie.

Øverst på ønsesedlen

Og derfor står vedtagelsen af GST øverst på Modis ønseseddel, når Indiens overhus Rajya Sabha åbner i dag. For nok er økonomien i bedring, med vækstrater, der overgår Kinas, og en inflation, der er faldet til under det halve siden maj 2014, da Modi kom til magten. Men udviklingen er i høj grad drevet af de faldende oliepriser, og værst af alt stiger beskæftigelsen alt for langsomt i industrien.

Og det er et problem, for Indiens arbejdsmarked vokser med en million mennesker om måneden (se [Træk et nummer](#)), og Modi får svært ved genvalg, hvis ikke han kan skabe resultater hér. Derfor har han lanceret en række ambitiøse projekter, der netop sigter mod at øge beskæftigelsen, først og fremmest *Make in India*, der skal omdanne Indien til et nyt Kina, med vareproduktion til det globale marked.

Men tiderne har ændret sig siden de glade 90'ere, da Kina tog fart. Den globale afmatning har lagt en dæmper på forbruget i Vesten, og samtidig har robotteknologien reduceret behovet for ufaglært arbejdskraft i fabrikshallerne, også i Østen. Mange mener derfor, at Indien bør satse på hjemmemarkedet. Og derfor er GST og et indisk fællesmarked mere relevant end nogensinde.

Den lange vej

Det forunderlige er, at GST har været diskuteret i 15 år og nyder tilslutning fra de fleste partier, uden at det er blevet vedtaget. Dels er der tale om en forfatningsændring – altid en vanskelig affære. Dels har lovforslaget været offer for kynisk magtspil.

Både Kongrespartiet og Modis parti BJP har melet deres egen kage. GST blev oprindeligt lanceret af Kongrespartiet, og stemt ned af BJP. I dag er rollerne byttet om. Kongrespartiet ønsker hævn og politiske indrømmelser, og så skader det aldrig at se

Modi magtesløs.

Samtidig har Modi ikke evnet at stryge oppositionen med hårene (aldrig hans stærke side). Iagttagere påpeger, at han afviste enhver dialog og kompromis, da han sidste år prøvede at tvinge GST gennem parlamentet.

En mere ydmyg Modi?

Siden da har han lidt en stribe valgnederlag på delstatsniveau, og nu har piben fået en anden lyd. For nylig rakte statsministeren armene ud mod Kongrespartiet. Han inviterede partiets leder Sonia Gandhi, og den tidligere statsminister Manmohan Singh til te. Glemte var hans gamle hånligheder om den "italienske tæve", som Modi i sin tid kaldte Sonia Gandhi (hun er født i Italien).

Nu handlede det om GST og Indiens fremtid. Også Modis finansminister har udvist nye venlige takter, og Kongrespartiet kvitterede for et par dage siden med vage løfter om tilsagn, når parlamentet åbner.

Om det så munder ud i en vedtagelse af GST, må tiden vise. Det eneste sikre er, at den endeløse venten ved indiske delstatsgrænser næppe forsvinder med det samme.

Photo Credit: Shutterstock/[Rudra Narayan Mitra](#)

Indslag på [Radio 24syv](#) den 5. august 2016

En stille rapport med stor

betydning

I sidste uge udkom den store NFHS-rapport, den mest omfattende analyse af Indiens sundhedsmæssige tilstand nogen sinde. Rapporten blev modtaget med spænding af forskere over hele verden, men gled uset gennem medielandskabet i Vesten. Det er mærkeligt, for den repræsenterer den mest opløftende nyhed på verdensplan i år, og dokumenterer, at millioner af kvinder og børn har fået det bedre i Indien.

I dag ruller indiske kampvogne og atommissiler gennem Delhis smogfyldte gader i årets største militærparade. Regimenter med flotte hatte og stolte traditioner følger efter: The Rajput Regiment & Gorkha Rifles, og et bjergregimentet, der spiller på sækkepibe med indisk klang, og bringer mindelser om de gamle kolonidage. Dertil kamel-regimentet fra Rajasthan og 24 labradors fra The Indian Army Dogs.

Hvert år den 26. januar fejrer inderne Republic Day, da forfatningen trådte i kraft i 1950, og Indien blev en republik med parlamentarisk demokrati (ikke at forveksle med uafhængighedsdagen den 15. august 1947, da briterne forlod Indien). Over 35.000 politifolk har afspærret det centrale Delhi og sikkerheden er i top efter vedholdende rygter om et IS-angreb.

NFHS-4

Der var knapt så meget virak, da det indiske sundhedsministerium i sidste uge offentliggjorde NFHS-4 rapporten, selvom dens betydning med flere alen overskygger den virile pomp og pragt, der udvises i Delhi i dag. NFHS – eller National Family Health Survey – tager temperaturen på Indiens sundhedsforhold, og er blevet afventet med spænding af både forskere, NGO'er og embedsmænd. For der er meget på spil, og det er 10 år siden at sidste NFHS-rapport blev udarbejdet.

Som så ofte i Indien, er tallene overvældende. I alt er

568.200 husholdninger fra hele Indien er blevet analyseret på 143 nøgletal: 625.014 kvinder, 93.065 mænd og 265.653 børn under fem år. Indtil videre er det kun resultaterne fra de første 13 af 29 delstater, der er blevet offentliggjort, men de omfatter de tre fattige nordindiske delstater Bihar, Vestbengalen og Madhya Pradesh med over 250 mio. indbyggere. Resultaterne udviser de største forbedringer af Indiens socioøkonomiske forhold nogen sinde.

Barnets tarv

Den største interesse samler sig om de nøgletal, der afspejler børnenes tarv, længe Indiens sorte samvittighed. For på trods af en udbygget statsmagt og nogle af verdens største fødevarelagre, så trives børn i de nordindiske landdistrikter værre end de gør i mange af de hårdest ramte afrikanske lande som Congo og Sierra Leone. Indien har det største antal, og den største andel, af underernærede børn i verden.

Kontrasten er især grel i lyset af den massive økonomiske vækst, som Indien har oplevet de seneste 25 år, men som kun i begrænset omfang er kommet de fattigste til gode (hvilket dokumenteres i hårrejsende detalje i nobelpristager Amartya Sen og Jean Drèzes bog fra 2013; "An Uncertain Glory").

Årsagerne er komplekse og mangfoldige: social ulighed, korrupsion, kastebaseret undertrykkelse og en patriarkalsk kultur, der tilgodeser drenge frem for piger. Fædre, brødre og sønner får tildelt den bedste mad gennem hele livet, og derfor dør mange kvinder med underernæring og en højere dødelighed både som barn og voksen.

Dertil lider både børn og voksne under en høj forekomst af mave/tarmsygdomme som følge af en tendens til offentlig besørgelse (se indlæg [Take the Poo to the Loo](#)) samt overtro og amnestuesnak i mødregruppen. F.eks. lyder rådet til nybagte mødre, at den første mælk, som de producerer er usund, og derfor skal fraholdes barnet – det præcis modsatte er

naturligvis tilfældet.

Kædereaktioner over flere generationer

Resultatet er svagelige kvinder, der føder svagelige børn, som lider af kronisk misvækst, nedsat immunforsvar og forringede indlæringssevner. Børns underernæring er et problem, som forplanter sig op gennem fremtidige generationer, og netop derfor er tallene fra NFHS-4 vigtige: de vidner om graden af manglende livskvalitet for store dele af befolkningen, og den langsigtede nedskrivning af Indiens menneskelige ressourcer.

Derfor var det opløftende, at NHFS-4 vidnede om markante forbedringer i forhold til tidligere 10-års perioder. Hvis vi afgrænser analysen til Bihar, er andelen af undervægtige børn under 5 år hér faldet fra 56% til 44%. Én af de væsentlige årsager er, at flere børn ammes.

Andelen af børn, der får brystmælk inden for den første time efter fødslen er steget fra 4% til 35%. Ifølge WHO kan dét alene reducere børnedødeligheden med 22%, da børnene dermed får tildelt deres livs vigtigste skud antistoffer. Andelen af børn, der udelukkende næres ved brystmælk det første halve år er steget fra 28 til 54%, flere bliver født på sygehus (20>64%) og flere børn er næsten fuldt ud vaccineret (73>96%).

Kvinders tarv

Også kvindernes tarv er tiltrængt forbedret. Andelen af kvinder med en for lav BMI (< 18,5) er faldet fra 45% til 30%. Flere går i skole og i længere tid, flere kan læse (37>50%), de gifter sig senere og får færre tæv af deres mænd (59>43%), og flere har penge på egen konto (8>26%).

Den positive udvikling er en forsinket hyldest til Indiens forrige, og kraftigt udskældte, statsminister Manmohan Singh, der fra 2004-2014 indførte en række store offentlige tiltag, der sigtede mod at forbedre livsvilkårene for de fattigste. De kan ikke nævnes alle sammen her, men ordningerne omfattede

blandt andet indførelse af The Mid-day Meal, som gav alle børn mellem 6 måneder og 14 år ret til mad hver dag.

I dag tilbereder 2½ mio. kokke mad for 120 mio. børn på 1.2 mio. skoler hver dag. Ordningen koster ca. 12 mia. kroner, dækker 86% af alle skolebørn og er verdens største spiseordning. Alt i alt en solstrålehistorie, trods de jævnlige beretninger om slanger i gryden og fatale tilfælde af madforgiftning i Bihar. For mange børn, er det dagens bedste og nogen gange eneste måltid.

Den anden del af hyldesten tilfalder Indiens frodige urskov af græsrodde og NGO'er, der har medvirket til implementeringen af Manmohan Singhs ordninger, lagt pres på lokale delstatsregeringer, og bidraget til en erkendelse af problemets omfang blandt landets embedsmænd. Men – som de siger – der er lang vej endnu, og hver eneste %-reduktion på hvert eneste nøgletal kræver hårdt arbejde og mange penge.

Nye prioriteter

Og derfor er der grund til bekymring. I Modi-regeringens sidste statsbudget fra februar 2015 blev der skåret kraftigt i de sociale udgifter på bekostning af de store infrastrukturprojekter (se forrige indlæg [Statuen, der ikke voksede ind i himlen](#)).

For nogle måneder siden udtalte hans egen minister for "Kvinde- og børneforhold", Maneka Gandhi, at halveringen af hendes budget ville forringe indsatsen mod underernæring. Derudover har Narendra Modi gjort helvedet hedt for mange NGO'er, som han mener står i vejen for økonomisk udvikling.

Men så er det jo heldigt, at pressen har blikket stift rettet mod de flotte parader i Delhi, med alle de sjove hatte og farverige uniformer. Og at det kun er vindtørre forskere på fjerntliggende universiteter, der tændes af noget så usexet som en rapport med titlen NFHS-4.

For den fulde rapport, se [her](#)

Indiens CPR-nummer

På under fem år har 866 millioner indere fået tildelt et Unique Identity Number (UID), et CPR-nummer tilknyttet borgerens fingeraftryk og iris-profil. Det er verdens største biometriske database, og Indiens nyeste og måske vigtigste våben mod korruption.

Det første UID-nummer blev udstedt til Raju Madi, en tilfældig 33-årig kvindelig daglejer fra delstaten Karnataka. Forud lå en skanning af iris og fingeraftryk, et digitalt pasfoto og et udfyldt spørgeskema med navn, bopæl og formodet fødselsdato. Rajus biometriske data blev knyttet op på hendes 12-cifrede Unique Identity Number (UID), som nu kunne anvendes i forhold til offentlige og private myndigheder; udstedelse af pas og kørekort, oprettelse af bankkonti og mobiltelefon, modtagelse af offentlige ydelser.

Det var i september 2010. Siden har 866.668.720 ladet sig registrere, og i banker og offentlige kontorer installeres nu skannere, der kan aflæse iris og fingeraftryk og sikre borgerens identitet på stedet. Der er tale om et kvantespring for en offentlig sektor, der er plaget af snyd og bedrag, og en kæmpe fordel for landets fattigste, som aldrig før har kunnet bevise deres identitet, og derfor har været tvunget ud på en lang og stenet vej gennem offentlige kontorer, før de kunne få deres rationeringskort eller åbne en bankkonto.

Aadhaar, et nyt fundament

Projektet, hvis officielle navn er Aadhaar (hindi for "Fundament", fordi det skal udgøre fundamentet for borgerens

adgang til myndighederne), har et nærmest bibelsk omfang.

I fem år har tusindvis af teknikere rejst rundt i landet bevæbnet med spørgeskemaer og bærbar pc, iris-skannere og fingertrykflæsere. Hver registrering tager cirka femten minutter og de får tre kroner per indlæst borger. Hver dag indsendes data for næsten en million borgere, og de bagvedliggende IT-systemer skal udføre fjorten milliarder kontroller i sekundet for at sikre, at der kun tildeles ét nummer per borger, en afgørende præmis for systemets troværdighed. Der mangler stadig 400 millioner registreringer, som forventes afsluttet inden for det næste år.

På under fem år har Indien opbygget verdens største og mest avancerede database for biometriske data, en monumental præstation for et land, der ellers er berygtet for sine forliste offentlige projekter. Den samlede pris for hele projektet forventes at være ti kroner per borger, 12 milliarder kroner i alt.

Til gengæld er UID Indiens måske stærkeste våben mod korruption. Ifølge regeringens egne beregninger, når kun 27% af alle offentlige ydelser frem til målgruppen. I visse delstater er lækagerne – den teknokratiske betegnelse for korruptionsgraden – oppe på 90%. I betragtning af, at Indien bruger 360 milliarder kroner om året på sociale ydelser og overførselsindkomster, er der tale om et ressourcspild af nærmest episke dimensioner.

Lækager i systemet

IMF anslår, at UID vil kunne medføre en besparelse på 0,5% af Indiens bruttonationalproduktet i lækager, det svarer til 50 milliarder kroner om året, baseret på forsigtige skøn. Dertil kommer besparelserne forbundet med en mere effektiv og strømlignet offentlig forvaltning.

De indledende meldinger bekræfter de høje forventninger til UID. I 2012 kunne delstaten Karnataka meddele, at de havde

reduceret antallet af "spørgelsesarbejdere" med 2 mio. på det store offentlige beskæftigelsesprojekt NREGA, dvs. udbetaling af løn til medarbejdere, der ikke fandtes. Og i delstaten Rajasthan gav tilsvarende forsøg på udlevering af petroleum en 70% reduktion af lækager.

Da UID også skal knyttes op på mobil-nettet, vil det medføre en lettere dagligdag for borgere i landdistrikterne. Tidsskriftet "The Economist" beskriver forandringen set fra bonden Rams perspektiv. Han bor i en lille landsby i delstaten Madhya Pradesh, og når han skal i banken skal han først gå 6 km. til nærmeste busstoppested, dernæst køre 14 km ind til byen i en overfyldt bus, endelig to timers venten i banken. Turen koster en femtedel af hans indtjening i form af udgifter og tabt arbejdsfortjeneste. Med et UID-kort vil han kunne henvende sig i landsbyens kiosk, som vil kunne verificere Rams identitet via mobilnettet, og overføre pengene fra Ram bankkonto til sin egen. Ram slipper for en tur til byen, købmanden slipper for at sælge på kredit, og får tilmed et gebyr for ulejligheden.

Digitale tider

Den langsigtede plan er at tildele alle borgere en bankkonto via UID. Målet er en total reform af subsidie-systemet. I dag henvender de fattigste sig typisk til statens Fair Price butikker, som administrerer udleveringen af fødevarer og petroleum til nedsatte priser, en ordning som er belagt med korrupsion. Fremover skal penge overføres direkte til borgernes bankkonti, som så kan købe varerne på almindelig markedsvilkår. Skrankepaverne skæres væk.

Men reformen er ikke uden problemer. Kvindeorganisationer frygter, at fædrene drikker pengene op, når de nu kan hæves direkte på kontoen, og det er ikke alle steder, at Fair Price-systemet er korrupt. Hér bliver brugerne muligvis ringere stillet, da fødevarer til markedspris er dyrere end i Fair Price.

Fra middelklassen lyder en mere principel anke om datasikkerhed og registerlov, men det er næppe et problem, der bekymrer det fattige flertal, der bor otte mennesker på seks kvadratmeter, og kun har råd til et enkelt måltid om dagen. Det er også de fattige, der har udvist størst interesse for UID-kortet. De venter gerne i timer for at få foretaget deres iris-skanning. Hellere det, end at skulle kæmpe med embedsmænd og bureaukrater i al evighed.

Den mest udbredte kritik udspringer af generel indisk nihilisme overfor den offentlige sektor. Mange indere påpeger, at de i forvejen har en vifte af ID-kort med tilhørende numre, som ikke har besejret korrupsionen, UID-kortet bliver bare én til samlingen. Kynismen bygger på mange års bitre erfaringer.

Men hensigten med UID god og udførelsen respektindgydende. Digital gennemsigtighed og direkte pengeoverførsler varsler hårde tider for Indiens skrankepaver.